

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **F.**, zastúpeného spoločnosťou **I.**, proti žalovanému: **I.**, zastúpenému Advokátskou kanceláriou **K.**, **o vydanie vecí**, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 7Cb/116/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/86/2013-114 z 16. mája 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Piešťany uznesením č. k. 7Cb/116/2012-85 z 28. 02. 2013 návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akéhokoľvek používania osobného motorového vozidla továrenskej značky AUDI špecifikovaného v návrhu vrátane príslušenstva, okamžite uvedené motorové vozidlo vydať do úschovy na súde. Konštatoval, že vo veci samej sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému vydať žalobcovi okrem iných vecí aj osobné motorové vozidlo. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia žalobca odôvodnil nebezpečenstvom bezprostredne

hroziacej ujmy, ktorú videl v zamedzení nárastu škody. Podľa jeho názoru žalobcovi vzniká škoda ako priamy následok opotrebovania vozidla tým, že ho žalovaný aktívne užíva na súkromné účely ako aj škoda v podobe ušlého zisku, ktorý by žalobca dosiahol zo speňaženia motorového vozidla. Predchádzajúce služobné motorové vozidlo, ktoré bolo žalovanému pridelené na služobné účely počas výkonu práce ako generálnemu riaditeľovi žalobcu, bolo poškodené požiarom do takého rozsahu, že sa stalo úplne nepoužiteľným. Žalovaný mal pridelené motorové vozidlo primárne na účely riadneho výkonu práce v pozícii generálneho riaditeľa, z ktorej funkcie bol odvolaný, pričom neodovzdal žalobcovi prostriedky pridelené na výkon manažérskej pozície. S poukázaním na ustanovenie § 102 ods. 1 a § 75 O. s. p. a nasl. súd prvého stupňa dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia. Žalobca v návrhu na jeho nariadenie len stručne a vo všeobecnej rovine odôvodnil potrebu dočasnej úpravy práv a povinností účastníkov konania. Žalobca však súdu nepredložil dôkaz o tom, že konaním žalovaného je jeho právo vážne ohrozené alebo mu konaním žalovaného hrozí bezprostredná ujma. Skutočnosť, že žalovaný používa motorové vozidlo v cestnej premávke nie je dôkaz o tom, že právo žalobcu je konaním žalovaného vážne ohrozené, prípadne mu hrozí bezprostredná ujma. Iná situácia by bola, ak by žalobca osvedčil, že žalovaný používal motorové vozidlo spôsobom nezlučiteľným s jeho bežnou prevádzkou a nakladá s ním spôsobom, ktorým vystavuje motorové vozidlo hrozbe poškodenia alebo zničenia. Skutočnosť, že predchádzajúce motorové vozidlo pridelené žalovanému na služobné účely bolo poškodené požiarom do takého rozsahu, že sa stalo nepoužiteľným, neodôvodňuje naliehavosť pre nariadenie predbežného opatrenia s navrhovaným znením. Žalobca neosvedčil, že by žalovaný predchádzajúce motorové vozidlo požiarom zničil úmyselne alebo nešetrnou prevádzkou, preto opätovne absentuje priama väzba medzi konaním žalovaného a zničením motorového vozidla. Nepresvedčivé je odôvodnenie bezprostredne hroziacej ujmy len všeobecným tvrdením, že prirodzenou súčasťou každodennej prevádzky motorových vozidiel vo všeobecnosti sú nehody, počas ktorých dochádza k poškodeniu vozidla v rôznom rozsahu, pričom nie sú zriedkavé aj prípady, kedy dôjde k úplnému zničeniu vozidla, ktoré bude nepredajné či nepoužiteľné. Tvrdenia žalobcu podľa názoru súdu ostali len v rovine ničím nepodložených hypotéz. Nakoľko žalobca neosvedčil potrebu nariadenia predbežného opatrenia, súd návrh na jeho nariadenie zamietol. Aj keď návrh na nariadenie predbežného opatrenia v časti vydania do úschovy považoval súd za neurčitý, nepristúpil k odstráneniu vady návrhu z dôvodu, že samotné dôvody na nariadenie predbežného opatrenia neobstoja.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 21Cob/86/2013-114 zo 16. 05. 2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení uviedol, že v konaní nebola preukázaná naliehavosť nariadenia predbežného opatrenia spočívajúca v hrozbe vzniku neodstrániteľnej alebo závažnej škody na majetku žalobcu, prípadne v ohrození výkonu rozhodnutia vo veci samej, a preto napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že v danom prípade žalobca návrh na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnil najmä nezákonným obmedzením jeho vlastníckych práv s vozidlom disponovať, užívať ho a v súvislosti s tým vznikom škody a ohrozením výkonu rozhodnutia ako aj potrebou zaistenia vozidla pre potreby trestného a občianskoprávneho konania. Navrhované vydanie vozidla do úschovy súdu v rámci predbežného opatrenia by pritom logicky neriešilo žalobcom namietanú nemožnosť disponovať s vozidlom a užívať jeho vlastníctvo. Potreba zabezpečenia vozidla pre toto konanie z obsahu spisového materiálu nevyplýva, rovnako ako okolnosti nasvedčujúce, že by vozidlo v prípade existencie takejto potreby k dispozícii z akýchkoľvek dôvodov nemalo byť. Potrebu zaistenia vozidla pre účely trestného konania súd prvého stupňa nebol oprávnený posudzovať, pretože to prislúcha orgánom činným v trestnom konaní. Žalobca v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ani orientačne neurčil výšku škody, ktorá mu podľa jeho tvrdenia ponechaním vozidla v užívaní žalovaného hrozí a odvolací súd zo spisu nezistil existenciu žiadnych okolností vzbudzujúcich obavu, že by v súvislosti s ďalším užívaním vozidla hrozila škoda na tomto majetku nad rámec bežného opotrebenia vozidla, prípadne, že by výkon predpokladaného súdneho rozhodnutia vo veci samej bol ohrozený. Nemožno pritom opomenúť skutočnosť, že žalovaný je spoločníkom žalobcu a že aj z tohto dôvodu nemožno predpokladať jeho záujem poškodzovať majetok spoločnosti. Pre úplnosť v súvislosti s námietkami odvolateľa konštatoval, že nedostatky odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie sú dôvodom pre zmenu rozhodnutia ani dôvodom pre jeho zrušenie.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 21. 06. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s poukázaním na existenciu dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p., teda konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V dôvodoch dovolania konštatoval, že uznesenie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd bez presvedčivého odôvodnenia potvrdil nezákonné a protiprávne uznesenie

súdu prvého stupňa bez toho, aby ho zákonným spôsobom preskúmal. Rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo pritom zmätočné, nedostatočne odôvodnené, neobhájiteľné, nelegitímne a prijaté bez opory v práve. Obsah a celkový dojem uznesení súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu sú nepresvedčivé, nenáležité a tým zakladajú protiprávnosť konania, pretože odporujú čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktoré zakotvujú právo na spravodlivý proces. Postup súdu prvého stupňa bol postihnutý vadami, ktoré mal odvolací súd odstrániť, avšak napriek tomu, že bolo proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa zo stany žalobcu podané odvolanie, v ktorom na vady konania pred súdom prvého stupňa poukazoval, odvolací súd rozhodnutie potvrdil a tak zaťažil konanie rovnakou vadou ako súd prvého stupňa. Odvolací súd sa tiež opomenul vysporiadať s argumentáciou, ktorú žalobca predkladal vo svojom odvolaní a pokiaľ odvolací súd nepovažoval dôvody odvolania za podstatné a právne významné, mal v dôvodoch rozhodnutia náležitým spôsobom svoj záver vysvetliť. Navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na jeho neprípustnosť v zmysle § 239 O. s. p. Konštatoval, že dovolateľ odôvodnil dovolanie inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré je síce relevantným dovolacím dôvodom samo osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá, pretože nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Rovnaký záver platí v súvislosti s tvrdením žalobcu, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nakoľko prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z § 239 O. s. p. ako nesprávne uviedol žalobca a v dovolaní nie sú uvedené dôvody prípustnosti v zmysle § 237 O. s. p. žalovaný navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Na záver poukázal aj na oneskorené podanie dovolania, čo vyvodil z dátumu uvedeného v podacej pečiatke Okresného súdu Piešťany (22. 07. 2013), pričom napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21. 06. 2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa § 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal účastník konania zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či dovolanie bolo podané včas v lehote podľa § 240 ods. 1 O. s. p.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 21. 06. 2013. Dovolanie žalobcu bolo doručené súdu 22. 07. 2013 (pondelok).

Podľa § 57 ods. 2 O. s. p. lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O. s. p.).

Lehota na podanie dovolania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. je jeden mesiac. Z dôvodu, že koniec lehoty na podanie dovolania (21. 07. 2013) v predmetnej veci pripadol na nedeľu, posledným dňom lehoty bol najbližší nasledujúci pracovný deň 22. 07. 2013. Dovolanie doručené súdu v uvedený deň bolo preto podané včas.

Dovolací súd ďalej skúmal, či podané dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením v zmysle § 239 O. s. p. Platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a) O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b) veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné

(nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorom sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako rozhodnutia, v ktorých dovolanie nie je prípustné. Je preto nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či je dovolanie prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Oprávnený v dovolaní tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietkam dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom samo osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Dovolateľ tvrdil, že odvolací súd bez presvedčivého odôvodnenia potvrdil nedostatočne odôvodnené, zmätočné a protiprávne uznesenie súdu prvého stupňa bez toho, aby rozhodnutie zákonným spôsobom preskúmal, čím porušil právo žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Takto formulovaný dovolací dôvod posúdil dovolací súd z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f) teda, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia vyplýva, že odvolací súd logicky a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol argumenty, pre ktoré sa nestotožnil s návrhom žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia ani s jeho námietkami uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany žalobcu, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v navrhovanom znení. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného žalobcu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek oprávneného.

Dovolací súd nezistil žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 O. s. p.

Z dôvodu, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej (§ 243b ods. 5 O. s. p., § 145 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. februára 2014

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová